

Devátá kapitola

Ana s Kat zkoumaly mapu, já se znovu zabývala básní.

Použij výpočty, kompas a pero. Hledej.

Podplat' sto mudrců, srazit se nedej!

Kouzelný křišťál tě volá, kolkolem modrá...

Pohled' skrz něj:

padesát špatných cest, jen jedna dobrá.

Smysl mi pořád unikal. Bylo mi ale jasné, že Noah je ve výhodě. Jednak má Aarona, a ten to umí s kompasem líp než kdokoliv jiný. I výpočty zvládne skvěle,

pokud ho Noah přesvědčí, aby s ním spolupracoval. A pak je tam Noah samotný. Podplatit někoho pro něj nebude problém, klidně to může být i padesát mudrců.

A co máme *my*? Nerozhodného kapitána, posádku, která by byla raději kdekoliv jinde, než aby pracovala pro něj, a falešného vězně.

Nijak skvělé vyhlídky na vítězství.

Ale ne, takhle to brát nesmím! Setřásla jsem pochyby a zkusila se zamyslet. Uzavřela jsem dohodu, a svoji část splním. Sklonila jsem se nad mapu, kterou studovaly holky.

A vtom mě to trklo.

Vždyť já ji znám! Přesně tuhle jsme si prohlíželi s Aaronem. A uvědomila jsem si ještě něco.

„Musíme hledat hrad Halflight,“ řekla jsem.

„Halflight? Sam o něm mluvil,“ uvědomila si Kat. „Je tady někde, že jo?“

Potřásla jsem hlavou. „Je utajený. Na žádné mapě ho nenajdeš. Ale něco by nás k němu mohlo aspoň nasměrovat. Můžu se kouknout?“ Viděla jsem, kde teď plujeme, a udělala jsem kolem té oblasti kruh. „Někde tady musí být, to vím určitě. Najít ho bude první krok na cestě k tomu druhému hradu. K Halfmoonu.“

Ana se na mě zadívala. Přivřela víčka a zeptala se: „Jak to můžeš vědět?“

Co mám říct? Asi jim nemůžu líčit, jak jsem tam doplávala tunelem pod vodou a že mě vedl Neptunův kouzelný prsten, protože hrad byl úplně zahalený v mlze, aby ho nikdo nenašel.

„Já... no... od svýho kluka,“ vykoktala jsem.

Holky se culily, tak jsem asi vybrala docela správnou odpověď. „Tak od kluka, jo?“ dobírala si mě Kat. „A nejsi na to trochu malá?“

„Je mi třináct,“ pokrčila jsem rameny. „Chci říct, že je to spíš můj nejlepší kamarád.“

„Ale líbáte se?“ řekla a vyprskla smíchy. Ana se křenila.

„No, jo... možná... někdy,“ přiznala jsem. Cítila jsem, že mi tváře doslova hoří.

„No tak, už ji nech,“ drcla do Kat Ana. Pak se obrátila na mě. „Řekneš nám toho víc?“

„O svým klukovi, nebo o Halfflightu?“ ujasňovala jsem si.

Pokrčila rameny. „O obojím,“ culila se.

„Můj kluk se jmenuje Aaron,“ začala jsem. „Na lodi jsme byli spolu.“

„Tam, kde tě Sam zajal?“ vykulila Ana oči.

„Mhm,“ přitakala jsem. Pořád ještě jsem se kvůli předstíranému zajetí cítila nepříjemně, ale porušit dohodu jsem nemohla. Odmlčela jsem se a přemýšlela. Můžu jim říct pravdu? Nebo aspoň částečně? Žádný důvod proti mě nenapadl.

„Je taky v zajetí,“ oznámila jsem jim. „Má ho Noah.“

„Cože?“ vyhrkla Kat. „Fakticky?“

„Takže Sam tě vzal jako rukojmí, aby srovnal skóre s bráchou?“ ujasňovala si Ana. „Dobrý! Bod pro něj.“ Pokývla uznale hlavou. Jo! zavýskla jsem v duchu. Tahle část plánu funguje.

„Aaron se v téhle oblasti perfektně vyzná,“ doplnila jsem. „Proto ho Noah sebral.“

„Jak to že to tu zná?“ nevěřila Kat.

„Dřív tady žil.“

„Tady? Na moři?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Na Halfflightu.“

Obě na mě mlčky zíraly s vykulenýma očima a otevřenou pusou.

„Povídal mi o tom,“ pokračovala jsem. „Je to někde tady, to vím. A pokud je Halfmoon jeho legendární sesterský hrad, myslím, že bude nejlepší nejdřív najít Halflight.“

Holky se na sebe podívaly a lehce přikývly. Pak mi Kat přistrčila mapu. „Dobrej plán,“ řekla. „OK, ujmí se toho. Zkusíme najít Halflight.“

Asi po hodině mi začalo kručet v břiše. Vůbec jsem nesnídala a měla jsem hrozný hlad. Ostatní se nejspíš najedli, když jsem byla zavřená dole. A mozek si stěžoval skoro stejně jako žaludek. Námořní mapu jsme studovaly pečlivě, moře prohlížely snad po milimetru, ale zatím nic.

„Potřebujeme palivo,“ rozhodla Ana, posunula se na kraj lavice a vstala. „Jdu se podívat za Halem, jestli nepotřebuje pomoc v kuchyni.“

„My budeme zatím pokračovat,“ řekla Kat.

„Fajn. Za chvíli jsem zpátky.“

Když byla pryč, zahleděla jsem se znovu do mapy. Snažila jsem se něco najít, cokoliv, co by mi připadlo známé z doby, kdy jsem plavala k hradu.

„Co je tohle?“ ukázala Kat na tmavé políčko se značkami nebezpečí kolem. Byl to jenom malinký flíček, ale podle tvaru a barvy šlo určitě o kousek země. Jako by z oceánu rostl kopeček.

Počkat.

To mi něco říká. Když jsem se dostala k Halflightu, naše loď uvízla uprostřed oceánu. Najeli jsme na kousek pevniny a zapíchli se tam.

To by mohlo být ono. Pečlivě jsem teď na mapě zkoumala okolí toho bodu a našla jsem nějaký symbol, který jsem neznala.

Vyhledala jsem si ho ve vysvětlivkách. „Špatná viditelnost.“

No jasně! Hrad byl zahalený v mlze. Po většinu doby ho vůbec nebylo vidět.

„Kat!“ zvolala jsem. „Myslím, že jsi na to kápala! Našla jsi Halflight!“

Než se Ana vrátila se sendviči, vypočítaly jsme s Kat, že jsme od něj asi devadesát až sto kilometrů. Podle síly větru a momentální rychlosti Kat odhadla, že bychom tam do setmění mohli být.

„Řekneme to hned teď Lukovi,“ chtěla. „Je u kormidla.“

Obě se zvedly od nedojedených sendvičů.

Odkašlala jsem si. „Počkejte.“

Zastavily se. „Co ještě?“ zeptala se Kat.

„Sam je ten, komu bysme to měly říct. Ne Luke,“ navrhla jsem nesměle. „Sam je kapitán.“

Kat si nespokojeně odfrkla. „Myslíš?“

„O co ti jde?“ nechápala jsem. „Něco proti němu máte?“

Pokrčila rameny. „To zrovna ne,“ řekla. „Jenom není...“

„Chybí mu, co je k tomu potřeba,“ zkusila mi vysvětlit Ana. „Je to fajn kluk, ale nehodí se na kapitána.“

„Ale prosím tě,“ odporovala jsem. „Schválně se poslouchejte. Nehodí se na to? A neříkají vám náhodou to samý? Přitom se nenajde moc holek, co nosí neustále za pasem nůž a v kapse hasák.“

Žádná nic neřekla.

„Kolik holek si sváže cop lankem místo růžovou mašlí? A kolik jich umí splést lano nebo vylézt na stěžen a opravit ho líp než partáci z mužské části posádky?“

„Možná máš pravdu,“ připustila Kat. „No a co? Kam tím míříš?“

„Chci tím říct, že jste si na něj udělaly nějaký názor, ale nedáte mu šanci, aby ho vyvrátil.“

Viděla jsem na nich, že zvažují, co jsem jim řekla. Uvědomila jsem si, že skoro nedýchám, ale nedokázala bych říct proč. Potom se ozvala Ana.

„Emily má pravdu,“ souhlasila. „Možná bysme mu mohly dát šanci.“

„Fajn, tak jo, když myslíš...“ přidala se Kat. „Zkusíme to s ním. Zatím. Jdu mu to říct a uvidíme, jak se k tomu postaví.“

„A já mezitím stejně promluví s Lukem. Zjistím, jestli by mohl trochu změnit kurz, než se rozhodne... Teda, než Sam rozhodne, co dál,“ dodala Anna. „Co ty na to?“

Obě se na mě dívaly a mně došlo, že čekají na odpověď. Jak to, že tady najednou velím? Nemám být jen vězeň?

„No, š...“ začala jsem. Málem jsem řekla, že je to švihlý. Ale to je výraz mořských panen! „Bezva. Paráda,“ usmála jsem se. „Já zůstanu tady a ještě trochu prostuduju mapu. Snad objevím ještě něco dalšího, co by nám mohlo pomoci.“

„Fajn, tak jdeme,“ vydala se Kat ke dveřím.

„Počkej,“ zastavila ji Ana. Poškrábala se za krkem a mlčky hleděla do země.

„Co zas?“ nevěděla Kat.

„No... Jestli by tu jedna z nás neměla zůstat,“ zahuhlala konečně Ana.

„Zůstává tu Emily, ne?“ namítla Kat. Pak se na mě podívala. „Aha, ty myslíš...“

Ani nemusela dokončit větu. Pochopila jsem. „Já nikam neuteču.“ Ukázala jsem prstem dolů. Všude kolem bylo moře. „Stejně bych se nikam nedostala, ne?“ dodala jsem.

„No, to ne. Promiň,“ řekla Ana. „Já myslela, víš, nechci tě brát jako ...“

„To je dobrý,“ skočila jsem jí do řeči s největším a nejchápavějším úsměvem, jakého jsem byla schopná. „Chápu. Ale máš moje slovo. Nikam neuteču.“ Holky

odešly za svými úkoly a já zůstala u stolu. Snažila jsem se taky něco udělat, ale hlavu jsem měla plnou toho, co říkaly.

Nikdy mě mezi sebe nepřijmou. Nikdy mě nebudou brát jako jednu z nich.

A poprvé za celou dobu jsem se zamyslela nad tím, jestli budu vůbec někdy někam *skutečně* patřit.

